

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: **AVEC trade CZ, s. r. o.**, IČ: 27748057
sídlem Panská 25, 686 04 Kunovice
zastoupeného advokátem Mgr. Petrem Otrusinou
sídlem Lešetín II 7147, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kotlářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2019, č. j. 3542/1.30/19-6, sp. zn. S9-2018-567,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u krajského soudu žalobce brojí proti výše označenému rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí oblastního inspektorátu práce

pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 8. 3. 2019, č. j. 32380/9.30/18-13, sp. zn. S9-2018-567 (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým rozhodl, že se žalobce uznává vinným ze spáchání celkem tří přestupků dle § 140 odst. 2 písm. d), § 140 odst. 1 písm. d) a § 140 odst. 1 písm. g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Za tyto přestupky oblastní inspektorát uložil žalobci pokutu ve výši 600 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že oblastní inspektorát práce se podrobně zabýval, jakým způsobem došlo k naplnění skutkových podstat přestupků, za jejichž spáchání byla žalobci uložena pokuta. Oblastní inspektorát odkázal na příslušná ustanovení právních předpisů, na základě kterých došel k závěru, že byly přestupky spáchány. Žalovaný dále uvedl, že na základě spisové dokumentace dospěl k závěru, že spáchání předmětných přestupků bylo prokázáno a přestupky, jejichž spáchání je žalobci kladeno za vinu, jsou řádně popsány v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Správní úvaha oblastního inspektorátu obsažená v jeho rozhodnutí je dle žalovaného plně přezkoumatelná, je v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a zásadou materiální pravdy. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí byly řádně uvedeny důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se oblastní inspektorát řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Žalovaný neshledal žádný rozpor mezi konstatováním v protokolu o kontrole a prvostupňovým rozhodnutím, z obou je zřejmé, že práce byla formálně vykonávána pro žalobce, ale reálně ji řídila společnost Hamé s. r. o. (dále jen „Hamé“). Tato práce navíc byla součástí výrobního procesu společnosti Hamé a nebyla ani reálně oddělitelná od práce kmenových zaměstnanců společnosti Hamé. Uložená pokuta je dle žalovaného adekvátní, výše uložené pokuty odpovídá represivní i preventivní funkci, a to aniž by měla likvidační charakter.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě a jejím doplnění

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí oblastního inspektorátu zrušil. Pokud nebude rozhodnutí žalovaného zrušeno, navrhl žalobce snížení uloženého správního trestu, jelikož má za to, že trest za přestupek, který mu byl uložen, je nepřiměřeně přísný.
4. Žalobce považuje napadené rozhodnutí i samotné správní řízení za nezákonné pro rozpor s právními předpisy.
5. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí oblastního inspektorátu, bylo vydáno, aniž by byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp. stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu předmětné kontroly. Žalobce namítl, že k jeho tvrzením ani k jím předloženým důkazům nebylo přihlédnuto anebo byly vyhodnoceny v rozporu se skutkovými zjištěními. Napadené rozhodnutí přejímá závěry rozhodnutí oblastního inspektorátu, které však nemají oporu v provedeném dokazování, přičemž i přes zjevné rozpory, s nimiž se prvostupňové rozhodnutí nijak nevypořádalo, a i přes rozdílnost informací zjištěných v rámci kontroly a následného dokazování, byly učiněny závěry k tíži žalobce.
6. Žalobcovy námitky lze rozdělit do tří okruhů námitek. První okruh námitek se zjištění absence dokladů prokazujících existenci pracovněprávních vztahů na pracovišti, druhý

okruh námitek směřuje proti hodnocení jednání žalobce jako zastřené zprostředkování zaměstnání, a poslední okruh námitek míří proti výši uložené pokuty.

7. Prvně žalobce namítá, že v případě přestupku dle § 140 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, který spočíval v tom, že na pracovišti nebyly kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávních vztahů zaměstnanců žalobce, nebyla naplněna materiální stránka přestupku, která dle žalobce nemůže vyplývat jen ze samotného naplnění formální stránky přestupku. K tomu žalobce zdůraznil, že pracovníci žalobce během kontroly uvedli, že pracují na základě dohod, což uvedl i oblastní inspektorát ve svém rozhodnutí.
8. Žalobce dále namítl, že se přestupku dle § 140 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti nedopustil, jelikož předmětné doklady byly uloženy na pracovišti, konkrétně u paní B. Během kontroly však kontroly však kontroloři výslovně nevyzvali zaměstnankyni žalobce k předložení těchto dokladů. Žalobce dodal, že mu nelze přičítat k tíži jeho nedostatečnou aktivitu během kontroly, jelikož on nemá povinnost tyto doklady aktivně předkládat. Žalobce proto namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu.
9. Další okruh žalobních námitek směřuje žalobce proti posouzení jeho činnosti ve společnosti Hamé jako zastřené zprostředkování zaměstnání. Žalobce namítá, že nelze mít za zastřené zprostředkování zaměstnání situaci, kdy zaměstnanci jedné osoby pracují (co do místa) u jiné osoby, když jim tato druhá osoba nepřiděluje práci ani jinak jejich práci neřídí. Žalobce dodal, že k hodnocení činnosti jeho pracovníků je třeba vzít do úvahy právní úpravu smlouvy o dílo, která připouští, aby objednatel dával zhotoviteli pokyny k provedení díla, poskytoval mu součinnost a kontroloval provádění díla. Zhotovitel může také dílo zhotovovat u objednatele.
10. Žalobce opakovaně namítá, že jediná vyslechnutá pracovnice, paní E. S., při kontrole ukládala konzervy do košů ke sterilaci. Správný je tedy zápis v protokolu ze dne 4. 6. 2018, č. j. 11325/9.72/18-7 (dále jen „protokol o kontrole“) na str. 3, nikoliv zápis v seznamu kontrolovaných osob ze dne 12. 4. 2018, v němž je uvedeno, že dotyčná plnila párky do leča. K tomu žalobce dodává, že zápis o plnění párek do leča byl v zápise dopsán jiným písmem a ani po gramatické stránce do zbytku textu nezapadá. Pokud by bylo při kontrole zjištěno, že zaměstnankyně žalobce vkládala párky do leča, jistě by to bylo popsáno přímo v protokole o kontrole. Dále žalobce upozorňuje na to, že paní S. byla jako jediná vyslechnuta dvakrát, přičemž na ni byl dle žalobce činěn nátlak. Proto má žalobce za to, že výpověď paní S. byla zmanipulovaná a zápis z ní byl dodatečně upravován, a nelze tak k této výpovědi jako důkazu přihlížet.
11. Dále žalobce zdůraznil, že při kontrole dalších 13 jeho zaměstnanců bylo zjištěno, že pracovali na konci výrobní linky, kde odebírali a skládali hotové výrobky do přepravních košů a odváželi je ke sterilaci, a to aniž by je u toho kontroloval či řídil některý ze zaměstnanců společnosti Hamé. Zaměstnanci žalobce tak měli dělat jinou práci, s jiným materiálem, než zaměstnanci Hamé.
12. Žalobce upozornil na výpověď další svojí zaměstnankyně – paní B., koordinátorky pracovní skupiny zaměstnanců žalobce, která vypověděla, že všichni zaměstnanci žalobce jsou podřízeni jí, ona jim dává úkoly, pokyny, kontroluje je, přebírá od mistra práci, přivádí pracovníky na pracoviště a přerozděluje je na pracoviště. Rovněž žalobce upozorňuje na skutečnost, že jeho zaměstnanci jsou označeni tričky s nápisem „Avec“, žalobce jim předává ochranné pracovní pomůcky, oblečení a obuv.

13. Žalobce dále namítá, že se v době kontroly oblastního inspektorátu na pracovišti Hamé nacházelo 21 zaměstnanců žalobce, z nichž však oblastní inspektorát vylechl pouze dva, což je nedostatečné pro zjištění stavu věci, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti. Správnímu orgánu však nic nebránilo vylechnout další zaměstnance žalobce, tento nedostatek však oblastní inspektorát dle žalobce nahradil účelovou interpretací dostupných informací a zjištění. K výpovědi paní B. oblastní inspektorát dle žalobce účelově nepřihlédl a výsledky zaměstnanců Hamé byly ze strany oblastního inspektorátu interpretovány zavádějícím způsobem. Jako příklad uvedl žalobce výslech pana H., který mluvil o ukrajinských pracovnících, přičemž žalobce žádného ukrajinského pracovníka nemá, celá výpověď pana H. se tak dle žalobce vztahovala k pracovníkům jiné agentury práce, resp. jiné společnosti. Dále i z výslechu paní M. dle žalobce jednoznačně vyplynulo, že ona, jakožto zaměstnankyně Hamé, pracovníky žalobce neřídila, tuto činnost vykonávala pouze koordinátorka – zaměstnankyně žalobce, paní B.
14. Dle žalobce proto závěr o tom, že z výsledků zaměstnanců Hamé vyplynulo, že řídili práci zaměstnanců žalobce, nemají oporu v provedeném dokazování a je tedy nesprávný. Žalobce má za to, že ze všech provedených výpovědí vyplývá, že zaměstnanci žalobce pracovali samostatně, řízení byli pouze koordinátorem, zaměstnancem žalobce. K tomu žalobce upozorňuje na skutečnost, že v protokolu o kontrole je výslovně uvedeno, že zaměstnanci žalobce vykonávali v době kontroly pro žalobce práci osobně, ve vztahu podřízenosti, jménem žalobce a na základě jeho pokynů.
15. Oblastní inspektorát dle žalobce nedodržel zásadu volného hodnocení důkazů, a obě rozhodnutí správních orgánů nesplňují požadavky na náležité odůvodnění rozhodnutí, což je činí nepřezkoumatelnými.
16. Žalobce okruh námitek týkající se prokázání zastřené zprostředkování zaměstnání uzavírá s tím, že nedostatek zjištění a prokázání základních znaků zastřené zprostředkování zaměstnání nelze zhojit tím, že správní orgán „nadstaví“ svou argumentaci konstatováním, že smyslem spolupráce žalobce a společnosti Hamé byla pouze dodávka pracovní síly, a nikoliv zhotovení konkrétního díla či určité služby specifikované jakosti. Toto nebylo zjištěno ani prokázáno, žalobce má proto za to, že mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces. Žalobce je toho názoru, že správní orgány nahlíží na věc od počátku zcela jednostranně a účelově, ostatně ani žalovaný se v napadeném rozhodnutí blíže nezabývá jednotlivými odvolacími důvody a odkazuje na prvostupňové rozhodnutí, a to i přes všechny rozpory, na které žalobce upozorňuje, a jsou zjevné ze spisového materiálu.
17. Posledně žalobce namítl, že uložená pokuta je nepřiměřená a úvahy, které správní orgán vedly k jejímu uložení, nejsou přezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a další podání žalobce

18. Žalobní námítky jsou dle žalovaného povětšinou identické s námitkami, které žalobce vznesl již během přestupkového řízení, žalobce tedy setrvává na svém rozhodnutí a odkazuje na obsah správního spisu.
19. Žalovaný je přesvědčen, že obě správní rozhodnutí byla vydána na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy v souladu se zásadou materiální pravdy. Řízení bylo dle žalovaného vedeno a rozhodnutí byla vydána v souladu se zásadami správního řízení. Taktéž skutkové závěry má žalovaný za řádně odůvodněné a přezkoumatelné, když při hodnocení stavu věci orgány inspekce práce vycházely ze

skutečného, nikoli formálně deklarovaného, stavu věci a z provedených důkazů, které byly hodnoceny jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti.

20. Žalovaný má také za to, že uložená výše pokuty byla stanovena v souladu se zásadami správního trestání a plně reflektuje závažnost deliktních jednání žalobce za současného přihlídnutí k jeho osobním a majetkovým poměrům, resp. ke všem zákonným kritériím pro její stanovení.
21. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.
22. V replice k vyjádření žalovaného žalobce doplnil, že žalobou napadené závěry žalovaného, pokud jde o tvrzené zastřené zprostředkování zaměstnání, odporují právní úpravě na úseku zprostředkování zaměstnání a poukazují na neznalost či spíše na účelové přehlížení příslušných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“) o smlouvě o dílo. Žalovaný dle žalobce není ochoten posoudit a vyhodnotit rozdíl mezi obchodním vztahem (smlouvou o dílo – kdy provádění díla řídí a kontroluje primárně sám zhotovitel) a tzv. pronájmem pracovní síly (kdy „pronajímatel“ nemá odpovědnost za výsledek práce a své pronajaté zaměstnance při výkonu práce neřídí), přičemž právě posouzení a vyhodnocení této otázky je i v daném případě zásadní, což plyne i z judikatury. Žalobce zdůrazňuje, že byla opakovaně mylně chápána otázka odlišnosti díla prováděného žalobcem od plnění jeho smluvního partnera anebo třetích osob. Vzhledem k tomu, že se jedná o potravinářskou produkci, je z povahy věci nutné, aby výsledné výrobky téhož typu vypadaly na první pohled vždy stejně. Správní orgány však z této nezbytnosti učinily argument v neprospěch žalobce, aniž by se zabývaly tím, zda je dílo žalobce (jakožto podíl žalobce na finálním výrobku) odlišitelné od plnění jiných osob jinak než na první pohled.

IV. Procesní okolnosti řízení

23. Žalobce v žalobě současně požádal soud, aby jeho žalobě přiznal odkladný účinek, a to z důvodu hrozby výkonu žalobou napadeného rozhodnutí, který by pro žalobce znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám a není to v rozporu s důležitým veřejným zájmem
24. Žalovaný k návrhu žalobce sdělil, že je toho názoru, že jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí oblastního inspektorátu, proti kterým žalobce brojí, bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Přiznání odkladného účinku nechal žalovaný zcela na úvaze soudu.
25. Usnesením ze dne 5. 11. 2019, č. j. 29 A 22/2019-25, krajský soud žalobě odkladný účinek přiznal.

V. Posouzení věci soudem

26. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
27. Předně se soud zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Námitku nepřezkoumatelnosti soud neshledal důvodnou a přílehavou. Napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím oblastního inspektorátu je dle soudu srozumitelné, strukturované a ve sporných otázkách dostatečně

odůvodněné. Žalovaný reagoval na všechny podstatné aspekty projednávané věci a relevantní námitky, které v daňovém řízení žalobce vznesl. Napadené rozhodnutí obsahuje rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, úvahy, kterými se správní orgány řídily při hodnocení skutkového stavu, při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí. V projednávané věci rozhodnutí žalovaného vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, neboť je zřejmé, z jakého zjištěného stavu věci žalovaný vycházel a jak jej právně posoudil; hodnocení správnosti a úplnosti skutkových a právních úvah, na kterých žalovaný poté své rozhodnutí založil, je již otázkou zákonnosti. Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné, a to ať už z důvodu nesrozumitelnosti, pro nedostatek důvodů ani pro vnitřní rozpornost jak soud odůvodňuje níže.

28. Soud v této souvislosti připomíná, že dle konstantní judikatury prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí tvoří jeden celek (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2011, č. j. 22 Ca 294/2009-41; všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz); s ohledem na žalobcovu argumentaci tak lze říci, že bez dalšího není nutné, aby všechny aspekty případu byly výslovně postihnuty v obou rozhodnutích správních orgánů, tedy v rozhodnutí prvostupňovém i odvolacím.

V. a) Absence dokladů prokazujících existenci pracovněprávních vztahů na pracovišti

29. Podle § 140 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba dopustí přestupku tím, že jako zaměstnavatel „nemá v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu podle § 136 odst. 1 nebo 2“.
30. Stran námitky nenaplnění materiální stránky přestupku, soud konstatuje, že společenská škodlivost je zpravidla dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku, což potvrzuje také konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu (k tomu viz rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publikovaný pod č. 2011/2010 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28). To znamená, že materiální stránkou přestupku má smysl se blíže zabývat zejména v hraničních případech, jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. O takový případ však v posuzované věci nejde. Přitom platí, že čím vyšší je typová společenská škodlivost určitého přestupku, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek (srov. k tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23, bod [16]).
31. Oblastní inspektorát se vypořádal s typovou škodlivostí jednání žalobce v odůvodnění svého rozhodnutí, kde uvedl (viz str. 15 prvostupňového rozhodnutí), že ji spatřuje především ve vytvoření prostoru pro zastření některých závažnějších přestupků, kterým je typicky výkon nelegální práce. Pokud kontrolovaná osoba nepředloží při kontrole doklady prokazující existenci pracovněprávních vztahů s pracovníky na pracovišti, pak je pro kontrolní orgán velmi těžce rozlišitelné, zda pracovněprávní vztah skutečně vznikl a kontrolovaná osoba jej pouze není schopna v danou chvíli předložením kopií příslušných dokladů prokázat, nebo zda osoby zjištěné na pracovišti závislou práci vykonávají nelegálně. Smyslem § 136 odst. 1 zákona o zaměstnanosti je zefektivnění systému kontrol na úseku nelegálního zaměstnávání a předcházet pochybnostem ilegálnosti výkonu práce, jde o snahu znemožnit zaměstnavatelům, aby následně po provedené kontrole docházelo

k dodatečnému vyhotovování dokladů, případně aby docházelo k jejich úpravám tak, aby splňovaly zákonné náležitosti. Jedná se o zásadní nástroj k efektivnímu potírání nelegálního zaměstnávání, a tudíž o významnou povinnost každého zaměstnavatele. Při individualizaci společenské škodlivosti vzal oblastní inspektorát do úvahy skutečnost, že porušení bylo zjištěno celkem u šestnácti osob.

32. Žalobce namítá, že i při kontrole všichni jeho zaměstnanci uvedli, že pracují na smlouvu nebo dohodu o provedení práce. K tomu soud dodává, že žalobci není kladeno za vinu to, že by zaměstnanci pracovali mimo pracovněprávní vztah, ale nesplnění povinnosti, která umožňuje kontrolnímu orgánu při kontrole zjistit, zda je tento vztah uzavřen řádně a zda doklady prokazující pracovněprávní vztahy zaměstnanců a žalobce splňují všechny zákonné požadavky.
33. Námitka žalobce nenaplnění materiální stránky přestupku dle § 140 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti proto není důvodná.
34. Soud sice souhlasí s námitkou žalobce, že sám nemá povinnost aktivně předkládat jakékoli dokumenty a z protokolu o kontrole není zřejmé, zda kontrolní orgán zaměstnankyni žalobce vyzval k jejich předložení, ovšem jednatel žalobce, pan Ing. R. S., do protokolu o poskytnutí součinnosti ze dne 30. 4. 2018 výslovně uvedl, že kopie pracovněprávních dokladů jsou uloženy mimo pracoviště v areálu společnosti Hamé, a to v kanceláři žalobce, kde měly být uloženy v den kontroly. Vzhledem k tomu, že doklady nebyly při kontrole předloženy a jednatel žalobce uvedl, že byly v době kontroly uloženy mimo pracoviště, má soud za to, že správní orgán zjistil skutkový stav tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu věci je proto také nedůvodná a soud proto neuvěřil námitce žalobce, že doklady byly uloženy u jeho zaměstnankyně, což má prokazovat její čestné prohlášení.

V. b) Zastřené zprostředkování zaměstnání

35. Podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti platí, že „*zastřeným zprostředkováním zaměstnání [se rozumí] činnost právnické osoby nebo fyzické osoby, spočívající v pronájmu pracovní síly jiné právnické osobě nebo fyzické osobě, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b)*“.
36. Zprostředkováním zaměstnání se dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti rozumí „*zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení*“.
37. Ustanovení § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti praví, že „*[p]rávnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že zastřeně zprostředkovává zaměstnání podle § 5 písm. g) nebo výkon zastřeného zprostředkování zaměstnání umožní*“.
38. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce se závěry oblastního inspektorátu, aprobovanými žalovaným v napadeném rozhodnutí, že se žalobce dopustil přestupku dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti. Žalobce namítá, že jeho zaměstnanci pracovali u společnosti Hamé na základě smlouvy o dílo uzavřené mezi Hamé a žalobcem, zaměstnanci společnosti Hamé jeho zaměstnancům práci nepřidělovali a ani nekontrolovali.

39. Z § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti vyplývá, že základním znakem zprostředkování zaměstnání je výkon práce pro osobu odlišnou od formálního zaměstnavatele, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení.
40. Existenci závazkového vztahu mezi žalobcem a společností Hamé žalovaný ani inspektorát nečinili spornou. Od názoru žalobce se lišili se pouze v interpretaci skutečného obsahu tohoto závazku. Spor je pouze o to, zda v rámci výkonu této závislé práce – zjednodušeně řečeno – podléhá řízení práce zaměstnanců žalobci či společnosti Hamé, tj. zda činnost žalobce v prostorách společnosti Hamé je závislou prací pro žalobce, nebo pro společnost Hamé, a žalobce tak fakticky vystupuje pouze jako pracovní agentura zprostředkující zaměstnání, tj. *de facto* pronajímá pracovní sílu.
41. Smlouva o dílo, tak jak je upravena v § 2586 a násl. občanského zákoníku, představuje velmi flexibilní typ smlouvy umožňující rozmanité vymezení poskytovaného plnění a rozložení vzájemných povinností objednatele a zhotovitele. Zákon navíc, jak upozorňuje žalobce, přímo upravuje možnost poskytnutí výrobních prostředků objednatelem, umožňuje objednateli ukládat příkazy, obecně pak stanovit i způsob provádění díla.
42. Stěžejní rozdíl mezi smlouvou o dílo a smlouvou o dílo zastírající agenturní zaměstnávání spočívá ve skutečném zachování nezávislosti, samostatnosti a odpovědnosti zhotovitele za dílo jako výsledku činnosti. Při zhotovování díla zhotovitel provádí vymezené dílo na svůj náklad a nebezpečí, vlastními zaměstnanci, případně přes subdodavatele, s potřebnou péčí (z pozice odborníka, specialisty na danou problematiku), pod vlastním vedením a nezávisle.
43. Pro zastřené zprostředkování zaměstnání je naopak typické, že objednatel dle smlouvy o dílo přiděluje zaměstnancům zhotovitele práci, přiděluje jim pracovní úkoly, organizuje je, řídí a vykonanou práci kontroluje.
44. Rozlišení těchto dvou právních vztahů není vždy zcela zřejmé, a je třeba se při posuzování konkrétního vztahu zaměřit komplexně na faktický výkon spolupráce. Indikátory zastřeného zprostředkování zaměstnání spočívají zejména ve způsobu vymezení díla, způsobu stanovení jeho ceny, ujednání o předání díla, způsobu provádění díla, kde a v jakém čase je dílo prováděno, kým a za použití jakých prostředků je dílo prováděno, jaká je specializace zhotovitele, délka trvání spolupráce, odlišitelnost kmenových zaměstnanců od zaměstnanců zhotovitele, poskytování pracovních pomůcek, způsob vyplácení mezd, zajištění školení BOZP apod.
45. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
46. Oblastní inspektorát provedl dne 10. 4. 2018 a 12. 4. 2018 kontrolu podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce v rozsahu § 3 zákona o inspekci práce a § 125 a § 126 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Předmětem kontroly mělo být dodržování pracovněprávních předpisů se zaměřením na informační a evidenční povinnosti při zaměstnávání zaměstnanců ze zahraničí, doklady prokazující existenci pracovněprávního vztahu fyzické osoby, umožnění výkonu nelegální práce a výkonu nelegální práce a zprostředkovávání zaměstnání v souladu se zákonem o zaměstnanosti. Na základě těchto kontrol byl oblastním inspektorátem vyhotoven protokol o kontrole ze dne 4. 6. 2018, č. j. 11325/9.72/18-7, sp. zn. I9-2018-1192. V protokolu je uvedeno, že „na výrobní lince, kde se plnily konzervy lečem a uzeninou pracovali společně zaměstnanci společnosti Hamé s. r. o. s pracovníky AVEC trade CZ, s. r. o. Prostor nebyl žádným způsobem rozdělen. Jednalo se o jednu výrobní linku, která nebyla rozdělena tak, aby tvořila samostatné pracoviště. [...] Úsek

sterilačních kotlů byl umístěn samostatně mimo výrobní linku. [...] Kmenoví zaměstnanci a zaměstnanci AVEC trade CZ pracovali na obou pracovištích na stejných směnách a zpracovávali stejný materiál“. Z protokolu o kontrole vyplývá, že všichni pracovníci přítomní kontrole vykonávali a zabezpečovali pracovní činnost, která je předmětem podnikání společnosti Hamé, což je plánování, výroba, etiketace, skládání, balení, skladování, expedice hotových jídel, paštik, konzerv.

47. Dále z protokolu o kontrole soud zjistil, že kontrola byla provedena mj. s panem Ing. P. N., ředitelem závodu Hamé Babice, který uvedl, že společnost Hamé má s žalobcem uzavřen smluvní vztah. Žalobce u společnosti Hamé nepracuje jako agentura práce, na pracoviště dodává lidi, kteří pracují na středisku výroby paštik, hotových jídel a občas na středisku balení a etiketace. Pracovníci žalobce pracují na všech směnách jako kmenoví zaměstnanci Hamé a zajišťují činnost společnosti Hamé. To znamená, že zpracovávají materiál společnosti Hamé a pracují na jejích strojích a zařízeních. Ochranné pomůcky si žalobce zajišťuje sám. Zaměstnankyně žalobce, paní B., určuje počet pracovníků na jednotlivé směny a pracoviště. Docházka pracovníků žalobce je vedena prostřednictvím kontrolních lístečků, tzv. „píchaček“. Do nich se zaznamenává odpracovaná doba pracovníků. Dále píchačky zpracovávají určení koordinátoři žalobce. Fakturace je prováděna dle objednávek. Společnost Hamé vystaví podklad pro fakturaci na základě zmanipulovaných tun, žalobce poté vystaví fakturu. Zvlášť je fakturován pronájem prostor. Školení v oblasti BOZP provádí společnost Hamé.
48. Dále byl kontrolovanou osobou pan J. H., zaměstnanec společnosti Hamé – vedoucí expedice, výroby a balení, který do záznamu o poskytnutí součinnosti uvedl, že pracovníci žalobce působí na pracovišti v Babicích od roku 2012, dělají vše, co je potřeba, obsluhují výrobní linky na balírně (třídí, normují, skládají konzervy na paletu, doplňují plechovky na kolotoči výrobní linky) a v expedici (vykládají kontejnery s exportním zbožím). Dělají tedy stejnou pracovní činnost jako kmenoví zaměstnanci. Když jsou pracovníci žalobce na baličce tak je má na starost – říká jim, co mají dělat a kontroluje jejich práci. Jedná s paní B., která rozděluje zaměstnance žalobce na směny. Práci na pracovišti řídí mistrové společnosti Hamé. Paní B. na pracovišti nepracuje, bydlí s pracovníky na ubytovně, má je na starosti. Školení v oblasti BOZP provádí personální oddělení společnosti Hamé.
49. Skutečnost, že všichni zaměstnanci, jak kmenoví, tak zaměstnanci žalobce, pracují společně a že všichni pracovníci jsou podřízeni mistrové (zaměstnankyně společnosti Hamé), uvedla i paní L. M., zaměstnankyně Hamé.
50. Při kontrole dne 12. 4. 2018 uvedla zaměstnankyně žalobce, paní S., že pracuje na dohodu o provedení práce, pro žalobce pracuje od roku 2014 a každý měsíc uzavírá s žalobcem novou dohodu. Na pracovišti v Babicích vykonává pomocné práce podle toho, co je potřeba. U pásu jsou pomícháni zaměstnanci žalobce s kmenovými zaměstnanci. Na konci linky, u košů, jsou většinou zaměstnanci žalobce, a o tom, kdo půjde ke koši, rozhoduje mistr. Ráno pracovníky žalobce rozdělí koordinátorka na jednotlivá pracoviště, pokud mistr výroby potřebuje, tak je přemístí jinam. Paní S. dále uvedla, že „jejich práci kontrolují partačky z pásu, zaměstnankyně Hamé“.
51. Paní Ing. D. M., zaměstnankyně Hamé, mistrová v hale EU („paštikárna“), uvedla, že zaměstnanci žalobce pracují převážně na vykládce a nakládce košů. U košů pracují zaměstnanci žalobce i společnosti Hamé, podle potřeby. Na pracovišti rozdává zaměstnancům žalobce úkoly koordinátorka, na začátku směny rozdává úkoly a na konci

směny předá mistrům výsledky práce. Mistři rozhodují, koho doplní ke košům z kmenových zaměstnanců. Zaměstnanci žalobce pracují na stejných směnách jako kmenoví zaměstnanci, pracovní dobu rozvrhuje koordinátorka.

52. Pan Ing. J. J., výrobní náměstek Hamé, uvedl, že Hamé zadává žalobci objem prací, který musí vykryt, neřeší počet jejich pracovníků. Dále uvedl, že když neobsadí konec linky zaměstnanci žalobce, obsadí je kmenovými zaměstnanci. Všichni zaměstnanci pracují společně, jsou na jednom „place“, mají jednu jídelnu, jednu šatnu apod.
53. Paní A. B., koordinátorka zaměstnanců žalobce, uvedla, že má na starost všechny zaměstnance žalobce. Na každém středisku mají vyhrazené prostory, kde pracují. Většinou skládají zaměstnanci žalobce hotové výrobky do košů, anebo je odváží, pak provádí vykládku hotových výrobků. Nedělají prvotní práce, jako je například mletí masa, ale dělají jednoduché práce. V obou střediscích pracují na jedné lince jak kmenoví zaměstnanci, tak zaměstnanci žalobce. Zaměstnanci žalobce jsou na konci linky a dávají hotové výrobky do košů, pak je dají na vykládku a odtud jdou do střediska balička, tam pracují Ukrajinci. Zaměstnanci žalobce jsou podřízeni jí – ona jim dává úkoly, pokyny a kontroluje je. Pracují ve stejných směnách jako kmenoví zaměstnanci. Dále uvedla, že ráno převezme od mistra práci, přivede pracovníky a přerozdělí je na střediska. Pracovní zařízení, stroje, nářadí patří společnosti Hamé. Pracovní pomůcky jako oblečení a obuv jim dává žalobce. Všichni zaměstnanci žalobce jsou označeni tričky s nápisem „Avec“. V nepřítomnosti pracovníků žalobce na pracovišti se buď dohodnou se společností Hamé, která pošle svého pracovníka, nebo mají o pracovníka méně. Školení BOZP probíhá na personálním oddělení společnosti Hamé. Pracovníci žalobce a kmenoví zaměstnanci pracují společně na stejných linkách, nemají samostatné pracoviště. Na začátku linky jsou kmenoví zaměstnanci a na konci zaměstnanci žalobce.
54. Dále soud zjistil, že součástí správního spisu je rámcová smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností Hamé dne 31. 12. 2014. Předmětem rámcové smlouvy je *„úprava práv a povinností, za kterých bude dodavatel pro odběratele provádět výrobní služby dle potřeby a objednávek odběratele, spočívající v provádění výrobních kalmetizačních činností, manipulačních a balících činnostech souvisejících s předmětem podnikání odběratele či na něj navazujících. Výrobní služby zajišťované dodavatelem dle této smlouvy spočívají zejména v: předvýrobní činnosti související s přípravou výroby, projektování a plánování výrobních procesů, třídění a etiketace zboží, skládání a balení zboží, expedice skladových zásob.“*. Součástí správního spisu jsou také objednávky společnosti Hamé na pomocné práce – výroba a balení masokonzerv, paštik, hotových jídel (č. l. 78 až 84 správního spisu).
55. Na základě těchto skutečností dospěl oblastní inspektorát ke kontrolnímu zjištění, že žalobce zprostředkoval svým zaměstnancům, přítomným na pracovišti v dny konání kontrol, zaměstnání ve společnosti Hamé s. r. o. dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti.
56. V souladu se závěry kontrolního zjištění pak správní orgán prvního stupně rozhodl v řízení o spáchání správního deliktu žalobcem, s čímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně definoval pojem agenturní zaměstnávání, a dále zhodnotil, zda činnost žalobce v nyní projednávané věci mohla být agenturním zaměstnáváním, poskytováním jiných služeb (outsourcingu) či poskytováním plnění ze smlouvy o dílo. Oblastní inspektorát nejprve shledal, že plnění žalobce nemohlo být plněním ze smlouvy o dílo, neboť v případě takové smlouvy musí

mít výsledek charakterové vlastnosti, dle kterých je možno určit, co bylo na základě této smlouvy zhotoveny, v jakém termínu, jakosti, aby bylo možno určit případnou odpovědnost za vady díla, a dále kdo za plnění díla odpovídá. O dílo se pak dle správního orgánu prvního stupně nemohlo jednat, když objednávky společnosti Hamé nespecifikovaly konkrétní dílo, ale činnost, kterou měli zaměstnanci žalobce vykonávat za určenou cenu. Z takto vymezeného plnění ze strany žalobce nelze poznat, za které zhotovené dílo měl žalobce nést odpovědnost, což odpovídá i zjištěným skutečnostem, že zaměstnanci žalobce byli zjištěni na společném pracovišti s kmenovými zaměstnanci společnosti Hamé při společném výkonu práce. Prováděná činnost všech pracovníků na sebe při výrobním procesu bezprostředně navazovala a v závěru vznikl finální výrobek, za který nesla odpovědnost výhradně společnost Hamé. S ohledem na tyto skutečnosti správní orgán prvního stupně uzavřel, že nemá důvodné pochybnosti o tom, že žalobce vystupoval jako agentura práce, dodával své pracovníky společnosti Hamé, resp. najímal pracovníky za tím účelem, aby *de facto* zajišťovali provoz pracoviště společnosti Hamé.

57. Krajský soud se na základě výše zjištěných skutečností neztotožňuje s námitkou žalobce, v níž zpochybňuje správnost právní kvalifikace činnosti žalobce ze strany správních orgánů vycházející ze skutkového stavu, zjištěného v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně. Soud má za to, že byly naplněny znaky zprostředkování zaměstnání – pracovníci žalobce vykonávali práci pro osobu odlišnou od formálního zaměstnavatele (žalobce), která práci přiděluje a dohlíží na její provedení. Z provedených výpovědí v rámci poskytnutí součinnosti při kontrole vyplývá, že práce byla zaměstnancům žalobce přidělována, určována buď přímo zaměstnanci společnosti Hamé (viz výpověď pana J. H., L. M., E. S.) nebo zprostředkovaně přes zaměstnankyni žalobce paní A. B. (viz výpověď A. B. nebo Ing. D. M.). Ačkoliv žalobce namítá, že práce jeho zaměstnanců byla řízena výhradně pokyny jeho zaměstnankyně A. B., tak přímo ze součinnosti poskytnuté paní B. vyplynulo, že každé ráno přebírá práci od mistrů ze společnosti Hamé, a pak rozřazuje zaměstnance žalobce na pracoviště. Pracovníci jsou tak řízeni nepřímou, zprostředkovanou formou přes paní B. mistry společnosti Hamé.
58. Kontrola činnosti zaměstnanců žalobce taktéž z logiky věci nemohla probíhat zaměstnanci žalobce. Z výpovědí vyplynulo, že koordinátorka paní B. a její pomocníci, tedy jediní zaměstnanci žalobce nadřízení jeho dalším zaměstnancům, nevykonávali stejné práce a nebyli přítomni na všech pracovištích. Z poskytnutých součinností jasně vyplývá, že zaměstnanci žalobce pracovali na stejných výrobních linkách s kmenovými zaměstnanci. I kdyby pracovali jen na koncích linek, tak i tak má soud za to, že jejich činnost plynule navazovala na činnost zaměstnanců Hamé. Navíc, jestliže se výrobky, které z linky odebrali zaměstnanci žalobce, putovaly dále do „baličky“ (viz výpověď paní B.), kde byly například etiketovány, tak to znamená, že zaměstnanci žalobce vytvářeli jen článek výrobního procesu, který není oddělitelný od zbytku procesu, tedy ani nijak kontrolovatelný. Tomu dále odpovídá i vyjádření paní B., že v případě nemoci některého ze zaměstnanců žalobce se dohodnou se společností Hamé, která pošle svého pracovníka. Nadto soud podotýká, že z výpovědi paní S., která uvedla, že její práci „kontroluje parťáčka z pásu, zaměstnankyně Hamé“ se i zaměstnanci žalobce cítí podřízení mistrům společnosti Hamé. K této výpovědi soud dodává, že se soudu jeví tak přirozená a bezprostřední, že ji nelze mít za jakkoliv vnucenou či učiněnou pod nátlakem úřední osoby; soud neshledal ani žalobcem tvrzené dopisování částí protokolu jiným písmem. Námitky žalobce, že všichni

jeho pracovníci při kontrole stáli jen u košů, a že výpověď paní S. je zmanipulovaná a nelze k ní přihlídnout, je proto nedůvodná.

59. O absolutním začlenění zaměstnanců žalobce do výrobního procesu společnosti Hamé vypovídají i taková zjištění, jako jsou totožné směny všech pracovníků, společné šatny a jídelna, totožná evidence pracovní doby pomocí tzv. „píchaček“ (viz list z evidence pracovní doby - list č. 45 správního spisu) či společné školení BOZP. Ačkoliv měl žalobce uzavřenou nájemní smlouvu na části pracovní plochy, jeho zaměstnanci byli odlišeni od kmenových zaměstnanců triky s nápisem „Avec“ a na pracovišti působila koordinátorka, zaměstnankyně žalobce, jako nadřízená pracovníků žalobce, je soud toho názoru, že těmito opatřeními se žalobce pouze pokoušel zastříť pravou podstatu jeho činnosti u společnosti Hamé.
60. Výše popsané skutkové okolnosti tak soud považuje za obdobné jako v případě rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2019, č. j. 62 Ad 3/2017-65, který se rovněž týkal problematiky zastřené agenturního zaměstnávání; soud v odkazovaném rozsudku obdobně jako nyní dospěl k závěru o společném výkonu práce „agenturních“ zaměstnanců se zaměstnanci třetího subjektu, práce dle směn a pokynů mistrů tohoto třetího subjektu, poskytování spíše určeného počtu pracovníků než konkrétního díla apod. (srov. zejména body 29., 30., 32. a 33. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2019, č. j. 62 Ad 3/2017-65). Pokud jde o společenskou nebezpečnost takového jednání, ta již byla správními soudy rovněž řešena (viz např. bod 35. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2019, č. j. 62 Ad 3/2017-65, na který soud v tomto smyslu nyní odkazuje).
61. Jakkoliv je postup oblastního inspektorátu spočívající ve vyslechnutí jediného pracovníka žalobce nevhodný, nejsou závěry správních orgánů postaveny pouze na této výpovědi paní S. Jak soud popsal výše, tak všechny výpovědi učiněné v rámci poskytnutí součinnosti, spolu s listinnými důkazy a zjištěními učiněnými v rámci kontroly na pracovišti, komplexně vypovídají o tom, že činnost žalobce nelze mít za zhotovování díla, ale za pronájem pracovní síly. O nadbytečnosti důkazů navrhopaných žalobcem se oblastní inspektorát také dostatečně vypořádal na str. 13 a 14 prvostupňového rozhodnutí. Námitka žalobce týkající se nedodržení zásady volného hodnocení důkazů a neprovedení navrhopaných důkazů je také nedůvodná.

V. c) Výše uloženého správního trestu

62. Soud dále hodnotil, zda uložená pokuta není zjevně nepřiměřená, což by byl důvod pro moderaci uložené sankce.
63. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jimž správní orgán uložil správní trest za přestupek, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
64. Moderační oprávnění podle § 78 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k návrhu žalobce buď snížit uložený trest, nebo od něj upustit. Soud však takto může učinit jediné v případě, kdy jde o postih zjevně nepřiměřený, neboť smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce

soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, publikovaný pod č. 2672/2012 Sb. NSS).

65. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 600 000 Kč za přestupky podle § 140 odst. 2 písm. d), § 140 odst. 1 písm. d) a § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti. Oblastní inspektorát se podrobně věnoval zákonným kritériím relevantním pro stanovení uložené pokuty na str. 22 až 25 prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně určil výměru pokuty s přihlédnutím k tomu, že jednáním či opomenutím byla naplněna skutková podstata více přestupků, což obvykle zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání a projevuje se přísnější sankcí. Zde přezkoumatelným způsobem odůvodnil způsob spáchání přestupku, jeho okolnosti i celkovou závažnost. Z rozhodnutí je tedy zřejmá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. Správní orgány se zabývaly závažností přestupku na základě kritérií obsažených v § 37 a § 38 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, kterými jsou způsob spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán. V důvodech rozhodnutí podrobně vyložily, jaká konkrétní kritéria byla vzata v úvahu, jaký mají vliv na význam deliktu (přítěžující a polehčující okolnosti) a věnovaly se i majetkovým poměrům žalobce.
66. Co se týče překročení meze správního uvážení, tedy jakési povolené volné úvahy (diskrečního oprávnění) správního orgánu, soud přezkoumává pouze to, zda tato úvaha nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem. Není totiž v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a nahradil správní uvážení správního orgánu uvážením soudcovským a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, publikovaný pod č. 2671/2012 Sb. NSS).
67. Ve vztahu ke stanovení pokuty v projednávaném případě zákonodárce postihoval delikt ní jednání spočívající ve spáchání nejzávažnějšího přestupku dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti, pokutou až do výše 10 000 000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 600 000 Kč. Vyměřená sankce tedy tvoří 6 % z její maximální možné výše a dle soudu v těchto intencích nelze hovořit o excesivním způsobu správního trestání. Správní orgány výši uložené sankce dostatečným způsobem odůvodnily, přičemž vzaly v potaz veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce (zde postačí na odůvodnění jejich rozhodnutí odkázat). Je proto zřejmé, že v zákonem stanoveném rozmezí se správní orgán prvního stupně pohyboval a meze správního uvážení ohledně výše uložené pokuty nepřekročil, naopak uložil pokutu za jeden z nejpřísněji trestaný přestupek dle zákona o zaměstnanosti při spodní hranici zákonné sazby a jako takovou ji nelze považovat za zjevně nepřiměřenou (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2014, č. j. 6 As 148/2014-30).
68. Podmínky pro moderaci sankce tak v daném případě splněny nebyly. Námitka nepřiměřené výše uložené pokuty v návaznosti na výše uvedené také není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

69. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

70. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. října 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu